

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

pose

2014- XV. ročník

Milý čtenáři, milá čtenářko,

Listopad, „Listopadání“, mi připomínají padající listy. Padající listy zase pomíjivost našeho života. Na jaře krásnou svěží zelení zbarvené, svěží jako jsou naděje a očekávání, jako první úsměv dítěte, první krůčky. Když pozoruji listy oděné do letních barev sytě zelených, vidím, že vyzařují tolik síly jako lidé uprostřed svého pracovního života. Ta spousta barev na podzim zase připomíná, jak pestrý je nebo byl ten náš život. Co všechno jsme zažili, s kolika lidmi jsme měli co společného, jaké dary a schopnosti jsme mohli rozví-

jet. Jak pokračuje podzim, nelze nevidět vadnoucí listy. Ty napovídají, že i my budeme uvadat, že uvádáme. V Bibli se píše o tom, že vše kráčí ke svému konci. Ale konec zde na zemi ještě neznamená konec cesty, kterou jde s námi Bůh. Žalm 116 k tomu říká: „Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím. Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých (Ž 116, 7-9).“

Jana Rumlová

Oslavili jsme 600 let od obnovení vysluhování podobojí. Oslavili jsme ho Večeří Páně a jak jinak, než podobojí, na bohoslužbách v našem kostele nebo v kterémkoli na území České republiky. Jak potěšující je, že církev Kristova se po dlouhá staletí snaží o návrat ke kořenům a přes všechny úlety se jí to občas daří. Velký důvod k díkům a prosbám!

Na prosby však nezapomínejme ani při přípravě voleb nového staršovstva. Je to sice až příští rok, ale čas utíká a prosme tedy, aby bratři a sestry vybrali ty správné členy a navržení kandidáti aby volbu přijali s odvahou. Rozhodovat o chodu sboru není jednoduché.

Všimli jste si, že čas opravdu letí? Že poslední listopadovou neděli začíná Advent? Ale blízkost příchodu Vykupitele není pokynem k zahájení vánočního uklízení a nákupního běsnění. Naopak, vybízí k zvolnění, k zamýšlení se, čím pro nás Advent je a čím bude ten letošní. Vlastně, čím by měl být ve světě, kde se člověk bojí, kde raději zavře oči, aby neviděl dění před hranicemi i za nimi. Čím má být Advent, to je vlastně otázka zcela zbytečná. Má být ujištěním, že se můžeme spolehnout, že ať se u nás či za hranicemi děje cokoli, Bůh Otec je s námi a posilou je nám modlitba. Je ujištěním, že nám, nám narodil se...

Ivana Jenišťová

Narozeniny v listopadu

3. 11.	Drahomíra Patáková	18. 11.	Jiří K. Jurečka
6. 11.	Svatava Hubáčková	20. 11.	Jiřina Güttnerová
6. 11.	Ludmila Štorková	21. 11.	Eva Bartušková
7. 11.	Miroslav Kopeček	26. 11.	Jiří Nováček
11. 11.	Eliška Navrátilová	28. 11.	Marie Zbořilová
16. 11.	Karolína Hromádková	30. 11.	Josef Vraj

Svatby

Oddáni byli:

4. 10. 2014 Veronika Žabčíková a Šimon Nohavica v Hošťálkově
11. 10. 2014 Iveta Vankátová a Adam Talanda v Olomouci

Kontakty na zástupce sboru:

Farářka Jana Rumlová:	585 223 223	jana.rumlova@evangnet.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

Hledáme grafika!

Hledáme grafika (-čku), který by byl ochoten každý měsíc vytvořit Posla. Zájemci, prosím, hlase se co nejdříve u kteréhokoli člena redakční rady.

Sborový program v listopadu 2014

01. 11. sobota	16.00	setkání matek	
02. 11. neděle	09.00	bohoslužby	
03. 11. pondělí	18.30	staršovstvo	schůze
04. 11. úterý	17.05	konfirmační příprava	
	18.00	biblická hodina	
05. 11. středa	20.00	Sešlost	
07. 11. pátek	18.00	mládež	
09. 11. neděle	09.00	bohoslužby s VP	Neděle seniorů
	13.00	bohoslužby	Chválkovice
	14.30	bohoslužby	Hrubá Voda
11. 11. úterý	17.05	konfirmační příprava	
	18.00	biblická hodina	
12. 11. středa	18.15	Komponovaný večer	k výročí 17. 11. 1989
13. 11. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
14. 11. pátek	18.00	mládež	
16. 11. neděle	09.00	bohoslužby	
18. 11. úterý	17.05	konfirmační příprava	
	18.00	biblická hodina	
19. 11. středa	20.00	Sešlost	
21. 11. pátek	18.00	mládež	
23. 11. neděle	09.00	bohoslužby	
25. 11. úterý	17.05	konfirmační příprava	
	18.00	biblická hodina	
27. 11. čtvrtek	13.45	Seniorklub	
28. 11. pátek	18.00	mládež	
30. 11. neděle	09.00	bohoslužby s VP	1. adventní neděle
			
01. 12. pondělí	18.30	staršovstvo	
02. 12. úterý	17.05	konfirmační příprava	
	18.00	biblická hodina	
03. 12. středa	20.00	Sešlost	

Informace / aktuality

8. listopadu 2014 v 9.00 hod se bude konat v Novém Jičíně 4. zasedání 49. konventu Moravskoslezského seniorátu. Náš sbor budou zastupovat: s. farářka Jana Rumlová, místokurátorka Ivana Marková, Adéla Gabrielová, Noemi Batlová a Pavel Stáhel .

Akce KEA Olomouc v listopadu 2014

4. listopadu 2014, 18.00 hod.

INTERNÍ KONCERT

Koncertní sál KEA,
Wurmova 13, Olomouc
Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

11. listopadu 2014, 19.00 hod.

NAŠA PASTORKYŇA

Divadlo Husa na provázku, Brno
Účinkují:
studenti KEA
režie – Anička Ducháčková

11. listopadu 2014, 18.00 hod.

POCTA ROMANTISMU

Muzeum umění, Olomouc
Účinkují:
studenti a pedagogové ZUŠ
Žerotín, KEA Olomouc,
University Palackého

12. listopadu 2014, 18.00 hod.

ABONMÁ - A I „JAK ROZUMĚT...?“

Koncertní sál KEA,
Wurmova 13, Olomouc
Účinkují:
studenti a pedagogové KEA

14. listopadu 2014, 18.00 hod.

POCTA ROMANTISMU

Kaple Božího těla, Olomouc
Účinkují:
studenti a pedagogové ZUŠ
Žerotín, KEA Olomouc,
University Palackého

18. listopadu 2014, 18.00 hod.

POCTA ROMANTISMU

Koncertní sál KEA,
Wurmova 13, Olomouc
Účinkují:
studenti a pedagogové ZUŠ
Žerotín, KEA Olomouc,
University Palackého

více informací na <http://konzervatorolomouc-kea.cz/>

VÝTVARNÁ DÍLNA

Ve středu 19. listopadu 2014

v 17.00 hod.

**se v dolním sále našeho kostela bude
konat výtvarná dílna. Vyrábět budeme
textilní vánoční dárky**

pod vedením Noemi Batlové.

**Všechny materiály a potřeby jsou
zajištěny.**

Srdečně zveme!

600 let od znovuoobnovení vysluhování podobojí

12. říjen - tento den jsme si v celé naší česko-bratrské církvi připomínali 600. výročí obnovení přijímání podobojí. Hlavní program oslav byl připraven v Praze, v Betlémské kapli a na dalších místech, která jsou s tehdejšími událostmi více či méně spojená – v kostele u Martina ve Zdi, v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí a v budově Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Proč přijímání obojího – vína i chleba ve středověku ztratilo? Kalich byl pak jen pro kněze, lidu byl určen chléb. Snad kvůli šíření nálezů, snad z jiných důvodů. K prvnímu obnovenému laickému přijímání došlo na popud Jakoubka ze Stříbra v kostele sv. Martina ve Zdi na Starém Městě pražském roku 1414. Povolení laického přijímání podobojí českým kališníkům bylo znova potvrzeno roku 1485 kutnohorským náboženským mírem mezi českými katolíky a kališníky. Nelegálním se laické přijímání pod obojí v českých zemích stalo po přijetí Obnoveného zřízení zemského roku 1627 a na Moravě roku 1628. Znovu bylo legalizováno až roku 1781 Tolerančním patentem císaře Josefa II. a od té doby již nikdy zakázáno nebylo.

Bohoslužby u nás

Znovuoobnovení vysluhování podobojí jsme si 12. října 2014 připomněli slavnostními bohoslužbami také v Olomouci. Ve všech sborech ČCE si kazatelé mohli pro nedělní kázání vybrat z několika navržených veršů, naše sestra farářka Jana Rumlová si za základ kázání zvolila verš J 6.

„Na začátku je dík. Kdo děkuje, ví, že smí být. Jsem vděčná. Jsem chtěný. Nemusím svůj život obhajovat. Bůh mě chtěl. Stará se o mě. Každé bohoslužby mají nejprve vyjádřit slova díky a náš vděk. To je takový úkol bohoslužeb. Naše rty necht' vyznávají Jeho jméno, tím mohou být třeba slova,

kteřá jsme zpívali na začátku: *...Bud' sláva Bohu, chvála Otci, který stvořil zemi a v lásce své dal člověku svět s dary jeho všemi. ... Bud' sláva Bohu, chvály naše at' zní každé ráno. Co k životu je potřebné, to vše nám bylo dáno.*

Na začátku je dík. To platí pro bohoslužby. Ve světě je to často jinak. Tam jsme posuzování, souzení. Soudcovská stolice, před níž stojíme, je stolice rozumu. Všechno před ním musíme obhajovat: co poznáváme, jak jednáme, co cítíme a jak se cítíme, co a jak věříme. Celý život je stavěn před tento soudcovský orgán (rozum), vše je pod tlakem vysvětlování, objasňování. Tím spíše náboženství, vztah k Bohu. A tak se např. říkalo, že za Bohem a jeho tajemstvím je jenom člověk. Že to přinesli lidé a nyní to vydávají za Boží tajemství. Takhle obžalovával rozum.

Před tímto soudem rozumu se musí všechno obhajovat. I to zdánlivě neproblematické, i to pěkné, též hudba. Hudba se může snadněji obhajovat než např. náboženství, ale i ona to má těžké (někdy). Protože, když se začne rozum ptát: K čemu je hudba dobrá? Co je její pravda? Co si dokazuje? I ona zůstane rozumu dlužna odpověď. I když má na jazyku zcela logickou odpověď, mnohdy úspěšnou: V životě nemusí být stále jen všechno ‚k užitku‘, můžeme mít i to, co je jen tak pěkné, a kde nestojí v popředí ‚co z toho budu mít‘. Taková odpověď nás může osvobodit od veškerého nátlaku k obhajování se.

Kdo si myslí, že za tajemstvím Boha vězí jen lidský výmysl, ten ať se zaposlouchá do hudby - obzvlášť do církevní. Lidé vynalezli a složili písně, církevní hudbu. Lidé ji zpívají, hrají. Za každým varhanním koncertem je spousta námahy a práce. Za každým vystoupením naší kapely. Ale když se výstup pove-

de, je náhle to množství zkoušek a nácviků zapomenuto. Všechno směřuje k tomu, aby bylo všechno to trénování, nacvičování zapomenuto. Navzdory tomu, že zpěv a hudba byly v našem provedení, zažíváme je ve své vydařené podobě (alespoň v kostele) jako druh ‚zjevení‘. Nám se tou hudbou otevírá vlastní svět. A my se ptáme, podobně jako u toho vztahu k Bohu, k náboženství: Co se nám to zde otevřelo? Jsou to hlubiny našeho srdce? Nebo nějaká objektivní moc, která se nás chopila, aniž bychom ji pochopili?

Je pravda, že obojí, náboženství i hudba, vztah k Bohu a zpěv, jsou lidským dílem. Přesto, když se do nich pustíme, pak nás v nich potkává skutečnost, která je záhadná. Ne naší zásluhou. To nám dochází. Ano, je to jiné v náboženství, jiné v hudbě. Ale náboženství a hudba jsou vzájemně spřízněny. Právě tou zkušeností před chvilkou zmíněnou. A protože jsou spřízněny, nemusí naším uším znít cizí slova z dopisu Židům, která říkají: Přinášeje tedy... oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají jeho jméno. To nám nemusí níe kdo říkat dvakrát: *Sláva budiž Hospodinu, sláva mu buď na věky. Pane náš, rozvesel se v skutcích svých.*

Na začátku je dík. Ten má své pokračování. K tomu říká List Židům: *Nezapomínejte na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.* Konat dobro a dělit se s druhými. Velmi rychle z toho můžeme zaslechnout apel, abychom přece jen nezapomínali na chudé a slabé a pomáhali jim. Někdo by možná hned dodal, že konat dobro není pro něho žádná oběť ale samozřejmost. Kdo je vděčný, rád je připraven dělit se. Přesto, zůstaňme ještě chvíli u té hudby, zpěvu, u vyznávání rtů při bohoslužbách. Protože také ‚vyznávání rtů‘, zpěv, je možností konat dobro. Na to se občas zapomíná.

Zřejmě, že i dnes jsou mezi námi ti, kteří to mají sami se sebou těžké: protože byli

hluboce zraněni, někdo se jich možná dotkl nehezkým slovem nebo oni sami udělali něco nedobrého. V nás všech může občas přebývat takový nešťastný člověk. A jestli se v nás pohodlně se zabydlil, máme sklon k tomu, že se stavíme stranou, straníme se (všeho a všech). A pak je zřejmé, že opět náš život posuzujeme podle rozumu. Při tom poznáváme, jak bolí ten rozpor mezi tím, co chceme a co jsme udělali, jak bolí rozpor mezi naší touhou po štěstí a mezi zklamáním životem.

A přesto máme důvod být vděčnými. Net jen proto, že máme dost, často více než dost všeho k životu a k jídlu, ale protože při každých bohoslužbách slyšíme: Ty tady nejsi před soudem rozumu, kde se bude hodnotit tvůj život podle toho co ‚máš‘ a co ‚máš dělat‘. Tady nestojíš ani před soudem lidí, kteří vždy všechno vědí lépe než Ty. Ne, tady jsi zde ve sboru bratří a sester, který chválí Boha, který, jak list Židům říká, ‚přináší oběť chvály Bohu‘. A my zde opravdu Boha společně chválíme, protože ON je ten, který nás může - umí osvobodit od toho tlaku ospravedlňování se. Když souhlasně kývneme na ten svůj život, když ho vezme bez výhrad, tak ucítíme Boží blízkost nejzřetelněji, tu Jeho moc, která stačí i na to, na co my sami nestačíme. Bůh to umí a dělá to! *Buď sláva Bohu, chvála Duchu, to on sílu dává. Kde působí, tam veliká se v lidech změna stává. Kde smutek byl a beznaděť, tam vzchází nový den.* Na začátku je dík. Je naší odpovědí na to, že Bůh se k nám bezpodmínečně hlásí. S jistotou však víme, že na tomto světě existuje mnoho toho, za což nemůžeme říci ‚děkuji!‘: Nebudeme děkovat za finanční machinace, kterými jedni připraví druhé o jejich úspory. Nemůžeme říci ‚děkuji‘ na to, že jedni mají spoustu práce a spoustu jídla a jiní příliš málo obojího. Víru stále pronásleduje rozum a vlastní svědomí. Žádný věřící nedojde k tomu, že by

pohlížel na nerovné rozdělování práce a příjmu jako na dobré Boží dary. Každá neděle Děkčinění je takovým připomenutím toho, že k děkování vůči Pánu Bohu patří také zodpovědnost za svět.

Přesto, když vezmeme na sebe zodpovědnost (za svět), můžeme selhat a rozum nás bude soudit. Nebudeme-li ovšem tu svoji situaci chápat jako arénu rozumu, ale spíše jako Boží ‚koncertní sál‘, tak nás nějaké to selhání neodradí. Protože pak to pro nás v tom světě bude probíhat jako při bohoslužbách. Zde je každý vyzýván každá k tomu, aby se přidal ke zpěvu. A žádný by neměl říkat: já ne, já nejsem muzikální. Tady to neplatí. Nic totiž nedá zpěvu v kostele jeho nezaměnitelnou barvu jako falešné tóny. A když někoho slyšíme zpívat hlasitě a falešně, o to více si všímáme: Tady to jde ze srdce. Varhany už to zmírní. I falešné tóny. Tak je to s celým životem. Bůh je jako vel-

kolepá, skvělá hudba. Ale je to hudba, které nemůžeme naslouchat, aniž bychom ji nehráli, aniž bychom se k ní aktivně nepřidali.

Témata jsou dána: víra, láska, naděje – a díky a sdílení *Nezapomínejte také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí.* Bratři a sestry, to, kde se přidáte ke hraní a zpěvu, to si nemůžete vždy vybrat. Ta hudba totiž již začala. Ale ještě není u konce. Chybí jí jeden tón, bratře, sestro, Tvůj tón, Tvůj hlas. A také ten Tvůj tón nebude ten poslední. Naplní, dokončí se ta hudba teprve v jiném světě. A věz: Na cestě tam, budeš často nacházet ten správný tón a občas ten špatný. Pak se drž pevně Krista. On již přešel ze smrti do života. Na to nás List Židům upozorňuje zcela nenápadně. Jednoduše řekne: ‚skrže Ježíše‘. *Přinášejme tedy skrže Ježíše stále obět chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno.*“

Mezinárodní den za vymýcení chudoby

U příležitosti Mezinárodního dne za vymýcení chudoby se v našem kostele v pátek 17. října 2014 konala ekumenická bohoslužba. Uspořádala ji Armáda spásy a zúčastnili se jí zástupci ekumény v Olomouci. V programu se střídali duchovní jednotlivých církví i hudební soubory.

V řadě evropských zemí se v tento den již po několik let pořádají setkání osob sociálně vyloučených, pracovníků neziskových organizací a významných státních a místních politiků s veřejností, aby diskutovali o problému chudoby, sociálního vyloučení a lidské důstojnosti.

Dnes není nehorší nemocí lepra ani tuberkulóza - dnes je to pocit, že jsem zbytečný, nemilovaný, pohrdaný, nežádoucí, všemi opuštěný. (Matka Tereza z Kalkaty)

nb

ADVENTNÍ BURZA

se bude v našem sboru konat po první tři adventní neděle
30. listopadu
7. prosince
14. prosince
vždy od 10 hodin po bohoslužbách.

Výtěžek bude opět věnován partnerské Diakonii Rýmařov.

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

Sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci
pořádá k 25. výročí rozpadu komunismu

dne 12. listopadu 2014 v 18:15 hodin

komponovaný večer

25. VÝROČÍ SAMETOVÉ REVOLUCE - DŮVOD K VDĚČNOSTI?

Jako host promluví doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D.,
kněz a pedagog Teologické fakulty UP v Olomouci.

Program bude doplněn projekcí dobových dokumentů,
výstavkou dobových materiálů.

Společné písně doprovodí sborová hudební skupina.

Beseda - návštěva v Athens

V neděli 19. října po bohoslužbách a kávě a čaji jsme se ještě sešli v Prudkého sále na besedě s Janou Vrajovou a Věrkou Schnaubelovou, které v srpnu společně navštívily náš partnerský sbor v Athens. Zážiteků i fotografií z Athens bylo mnoho, pohladilo nás po duši, že sbor v Athens na nás myslí a zahrnuje nás

do svých plánů – ať už modlitebních nebo pracovních (příprava kursu angličtiny příští rok). Obě sestry slíbily, že ze svých zážitků něco napíší také do Posla, jen co jim pomi-

ne nával pracovních povinností. Technickou podporu besedy obstarali vedle bratra Amose Děkaníka i bratři Petr Marek a Jan Dostál. Děkujeme!

iv

DĚTI A MLÁDEŽ VÁS ZVOU
NA DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

LETOPISY
NARNIE
LEV ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ

I. ADVENTNÍ NEDĚLI
30.11. 2014 - 16.00

FARNÍ SBOR ČCE OLOMOUC
BLAHOSLAVOVA 1

Z říjnového koncertu KEA

V rámci koncertů studentů Konzervatoře evangelické akademie Olomouc „Dobry večer s hudbou“ vystoupili 15. října v našem kostele studenti KEA Marika Žáková, Ivana Mikesková – zpěv, Alice Rajnohová – klavírní spolupráce. Posluchače zaujaly nejen nadějně pěvkyně, ale také Ensemble Flauto dolce s flétnovým koncertem, i Barbora Tůmová a Kateřina Smékalová – kytara. Studenti konzervatoře připravili také Abonmá na listopad – viz program KEA na straně 4 - a těší se, že se v hojném počtu koncertů zúčastníme.

iv

Na cestě spolu

Lukáš 1, 39-45

Milí kamarádi,

i my už jsme na cestě k Adventu. Marie, pokorná služebnice Páně, zůstala sama. Anděl, který jí zvěstoval tu zvláštní věc, že se stane matkou Božího syna, ji opustil, Josef, který ji miloval, tomu také nerozuměl a chtěl ji tajně propustit. Marie se vydala na cestu, spěchala do hor. Anděl jí napověděl, že Alžběta, její příbuzná, která vytrpěla tolik urážek a tak byla sama pokořena svou neplodností – čeká dítě. Jak zvláštní a překvapující. Dítě je spojilo, ještě nenarozené dítě – nebudou se jim zase smát? Ty stará – ty svobodná – ale ať zlí jazykové mluví, co chtějí. Alžbětino dítě na Mariin pozdrav zaplesalo a Marie znovu slyší ta slova: Jsi požehnaná nade všechny ženy, blahoslavená, která jsi uvěřila! Ano, Marie byla první věřící ve Spasitele! Obě teď mají před sebou veliké poslání. Alžběta už není sama se svým tajemstvím, Marie už není sama se svou mladou obavou a strachem, jak to všechno bude. Jsi požehnaná, tvé dítě spasí svět. Kdo se k němu obrátí, už nebude nikdy sám...

Bála jsem se tmy. Jednou jsem šla s tatínkem v noci a každý strom ve mně vyvolával hrůzu, ale když mě tatínek chytil za ruku, najednou jsem viděla, že jsou to větve, mohou mě

zachytit, když půjdu blízko, ale když jdu s tatínkem, nedosáhnou na mě. Jdeme spolu: on silný, já dítě v jeho péči, nemusím se bát.

Pak jsem měla kamarádku. V době dospívání je to veliký dar, když jí mohu věřit a svěřit jí i to, co nikomu neřeknu. A když přítel příteli nezalže, ale jdou spolu k Spasiteli...

A v manželství? Když jdou ti dva spolu a spoléhají na milosrdenství svého Boha, nemůže být nic bezpečnějšího, co by je udrželo, aby šli spolu až do stáří.

A co když Pán Bůh jednoho odvolá? Zůstane sám! Pán Ježíš nám všem, silným i slabým, zdravým i nemocným, osamoceným, smutným a beznadějným říká: Pojď za mnou, staň se dítětem, nech se vést za ruku, já jdu s tebou, už nikdy nepůjdeš sám.

Sestra Hanáková po chřipce ohluchla. Mluvím na ni, zpívám jí, nerozumí. „Proč nemluvíš česky, slyším jako stříbrné hlásky, to už neumí mluvit jako já?“ A tak jí do ucha zřetelně vyslovuji: Hospodin je můj pastýř a sestra Hanáková se dává do zpěvu a zpívá Dvořákův 23. žalm: byt' se mi dostalo jíti přes údolí – nepůjdu sama, neboť Ty se mnou jsi.

Někdo mě vede za ruku, když bojím se jít tmou, to je ten, který o mně ví, který je na mě laskavý, je stále nade mnou. (Píseň 176 – zpívejte.)

Teta Eva

Pomozme křesťanům v Sýrii, Iráku a Libanonu!

Synodní rada Českobratrské církve evangelické reaguje na dopis syrských a libanonských evangelikálních a protestantských **křesťanů**, který upozorňuje na likvidaci křesťanské církve v Sýrii a zároveň je prosbou o pomoc a podporu. Syřští křesťané i křesťané v Iráku a Libanonu se ocitli na pokraji vyhubení.

Islámský stát, který vede bojovou kampaně na území Sýrie a Iráku, likviduje všechny, kteří nepatří k radikálním vyznavačům islámu. Do skupiny, určené podle islamistů k vyhlazení, patří především křesťané. Nestáčí-li křesťané uprchnout z míst, která obsadil Islámský stát, jsou muži popravováni, z mladších žen se stávají sexuální otrokyně. Islamisté zahájili konečné řešení křesťanské otázky v oblastech, které okupují.

„Synodní rada ČCE, oslovena výzvou syrských evangelických křesťanů, se rozhodla intervenovat prostřednictvím Ekuumenické rady církví u vlády ČR. Chce ji požádat, aby svou zahraniční politiku více orientovala na situaci utiskovaných a proná-

sledovaných, pokoušela se pomoci trpícím lidem ve zmíněných oblastech a neřídila se ve svém rozhodování pouze jednostranně ekonomickou výhodností,“ vysvětluje stanovisko synodní rady ČCE Joel Ruml, synodní senior ČCE.

„Budeme se snažit hledat prostřednictvím Diakonie ČCE a spolu s dalšími evropskými církvemi možnosti, jak křesťanům ve zmíněných oblastech cíleně pomoci. Prosíme vás, sestry a bratři, o dlouhodobou modlitební i materiální podporu těchto zabíjených, týraných a pronásledovaných křesťanů. Doporučujeme zařadit syrské, irácké a libanonské křesťany do pravidelných přímluv,“ doplňuje synodní kurátorka ČCE Lia Valková.

Synodní rada ČCE vyhláší dobrovolnou otevřenou peněžní sbírku na pomoc obětem násilí na Blízkém východě. Peněžní dary lze posílat na konto synodní rady ČCE s číslem: 478496703/0300 pod variabilním symbolem 911708.

Mgr. Tomáš Najbrt,
komunikace s veřejností a médií

37. Evropské setkání mladých v Praze

Tým z Taizé – bratři a sestry a dobrovolníci z různých zemí, jsou od poloviny září v Praze a chystají 37. Evropské setkání mladých v Praze. Organizační centrum příprav se nachází v Praze 1 v Kafkově domě a od 25. září zve každého k návštěvě. Zde se 7. října konala také tisková konference, na níž synodní senior ČCE Joel Ruml, pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, bratr Marek z komunity Taizé a Matěj Forman, výtvarník a divadelník, který navrhl interiér centra, seznámili přítomné s přípravami praž-

ského setkání, které se uskuteční od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015.

Dominik Duka popřál týmu, aby se setkání podařilo a konalo ve vzájemném porozumění. Joel Ruml sdělil, že si užívá potěšení přivítat jako zástupce Ekuumenické rady církví účastníky setkání. Matěj Forman, kterému je blízké téma umění, vidí setkání jako inspiraci i jako zdroj přátelství.

V říjnu se na různých místech Prahy konají pravidelné modlitby s bratry z Taizé. Například každou středu ve

12:15 v kostele u Martina ve zdi. Samotní bratři a dobrovolníci budou nyní navště-

vovat farnosti a křesťanská společenství v Praze a v okolních obcích a městech, aby našli co nejvíce lidí ochotných spolupracovat a přivítat asi 25 tisíc poutníků z celého světa. Rovněž spolupráce a podpora státních institucí dává šanci i pro město, ve kterém se dá prožít něco společného.

e-cirkev.cz

Výročí - kultura - historie

Známe hraběte Zinzendorfa?

Jméno hraběte Zinzendorfa není v evangelickém prostředí neznámé. Tento saský šlechtic stál v 1. polovině 18. století u obnovy Jednoty bratrské, když dovolil exulantům evangelického vyznání z českých zemí, aby se usadili na jeho panství v Horní Lužici a založili zde osadu Herrnhut (česky známa též jako Ochranov). Zdejší společenství proslulo oddaným životem víry, výjimečnou kázní a hlavně úspěšnou misíí v zámoří (Severní Amerika, Grónsko, Západoindické ostrovy a další) a evangelizací v Evropě jako jedno z center pietismu. Co ovšem víme o samotném Zinzendorfovi? Tento skromný článek chce poukázat na úhelné kameny jeho života a myšlenkového světa, na to, co zaznívá z dávných časů jako nikterak

vybledlé svědectví služebníka Kristova vpravdě svérázného (zejména vzhledem k době, v níž působil).

Hrabě kazatelem

Mikuláš Ludvík hrabě Zinzendorf (1700-1760) nebyl pouze shovívavou vrchností, která na svém panství dovo-lila najít útočiště tajným evangelíkům z rekatolizovaných českých zemí. Byl i více než štědrým patronem církve. Od dětství byl vychováván ve vřelé víře, oddanosti Spasiteli, takže není divu, že svůj život chtěl zasvětit Jemu a službě v církvi. To se v jeho rodině a vůbec ve šlechtických kruzích nesetkalo s příliš dobrým ohlasem: člověk jeho původu a postavení byl tehdejšími zvyklostmi předurčen ke státní službě. Tu Zinzendorf skutečně nějakou dobu vykonával

(ve 20. letech 18. století), ale od útlého mládí ve volném čase studoval teologii, intenzivně se věnoval čtení Bible a formuloval vlastní myšlenky. Už jako student se účastnil modlitebních kroužků, což tehdy bylo něčím docela novým. Od roku 1721, kdy bydlel v Drážďanech, pořádal ve svém bytě bohoslužby, během nichž sám kázal. Tyto si získaly značnou oblibu a poté,

co byl založen Herrnhut (mimořádně, tento název má dva významy: jednak, že společenství zde usazené je pod ochranou Páně, jednak že samo je na strážích pro Pána), kázal Zinzendorf i tam. Ovšem teprve v roce 1733 se rozhodl pro ordinaci. K tomu jej donutila narůstající opozice vůči herrnhutskému společenství, která značně ztížila službu luteránských farářů (Zinzendorf byl luterán a chtěl udržet Herrnhut jako součást saské luterské církve) v něm. Později byl vysvěcen i na biskupa Jednoty bratrské.

Zinzendorf a Jednota bratrská

Evangeličtí exulanti, první přichodí do Herrnhutu ve 20. letech 18. století, s sebou přinášeli odkaz "staré" Jednoty bratrské, což se odrazilo ve vnitřním řádu herrnhutského společenství, který

se vyznačoval výjimečnou kázní podle zvyklostí panujících v někdejších bratrských sborech. Zinzendorf jako vrchnost takové uspořádání povolil a jako člen společenství se mu podvolil. Věnoval však hodně úsilí tomu, aby zůstalo součástí luterské církve. Jeho cílem nebylo vytvořit novou konfesi. Na jednu stranu se obával sektářství

a několikrát do Herrnhutu pozval kontrolní komisi, aby ověřila, že život společenství nijak neporušuje augsburské vyznání víry (výsledek šetření byl vždy ve prospěch herrnhutských). Na druhou stranu mu velmi ležela na srdci nejednota v samotné luterské církvi. Jako mladý student se marně snažil zprostředkovat smíření mezi dvěma centry

luterské teologie, univerzitou v Halle a univerzitou ve Wittenbergu (studoval na obou). Není tedy divu, že k rozkolu nechtěl přispívat směřováním herrnhutského společenství směrem ke konfesijní samostatnosti. Sbory Jednoty bratrské měly podle Zinzendorfa fungovat jako společenství oddaných křesťanů bez ohledu na jejich konfesijní příslušnost. K pozdějšímu vývoji, který směřoval ke vzniku samostatné konfese, se stavěl s velkou nelibostí.

Kristus středem víry

John R. Weinlick (1908-1980), duchovní Jednoty bratrské v USA a autor knihy *Hrabě Zinzendorf* (česky v nakladatelství Stefanos, 2000), píše, že Zinzendorf „nebyl schopen uvažovat o pravých křesťanech ve smyslu denominací či frakcí, nýbrž vždy jen ve smyslu jejich společné věrnosti Spasiteli.“ Tímto postojem značně předběhl svou dobu. Vždyť Evropa 18. století byla konfesijně ostře rozdělena a panovalo všeobecné přesvědčení, že – řečeno prostě – „moje konfese je ta jediná pravá, všichni ostatní jsou bludaři.“ Proti tomu stavěl Zinzendorf svou víru a zbožnost orientovanou na Krista, který je společný všem křesťanským konfesím. Sám byl a zůstal věrným luteránem, což mu nijak nebránilo v přátelské, vstřícné diskuzi s anglikány, reformovanými a dokonce i římskými katolíky. Nacházeli mezi těmito „jinověrci“ přátele, bylo to právě díky tomu, že s nimi sdí-

lel svou hlubokou křistocentrickou víru. To, co bychom dnes snad mohli nazvat jako „ekumenickou otevřenost“ a co se odrazilo i v již zmíněném Zinzendorfově chápání Jednoty bratrské, neuplatňoval hrabě vůči všem, odmítl např. zakladatele metodismu Johna Wesleyho. I tak byl vpravdě bílou vránou uprostřed tehdejší konfesijní nesmiřitelnosti. Zinzendorf víru hluboce prožíval jako radostný osobní vztah se Spasitelem, čímž společně s oddanou službou v církvi a konfesijní otevřeností promlouvá k nám i po více než 250 letech, které uplynuly od jeho odchodu z tohoto světa.

Alda Zapletal

Zdroje:

Pavel FILIPI, Křesťanstvo. 2. vydání, Brno, Centrum pro studium demokracie a kultury, 1998

John R. WEINLICK, Hrabě Zinzendorf. Jindřichův Hradec, Stefanos, 2000

První světová válka skončila 11. listopadu v 11.00 hodin 1918

První světová válka propukla v roce 1914 a zasáhla nejen Evropu, ale i Afriku a Asii, bojovalo se též na světových oceánech. Bezprostřední záminkou k vyhlášení války se stal atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este. Rakousko-Uhersko odvetou vyhlásilo válku Srbsku a během jednoho měsíce se Evropa ocitla ve válečném konfliktu, který se šířil i na další kontinenty. Od roku 1914 do roku 1918 bylo mobilizováno přes 60

milionů vojáků. Válka byla ukončena 11. listopadu 1918, kdy od 11 hodin zavládlo na všech frontách příměří.

První světová válka se stala prvním skutečně globálním konfliktem. Byl to historický zlom, který dělil čas na - před válkou a po válce - a ve svých důsledcích znamenal úplně jiný svět. Byla to první průmyslově vedená válka. Do bojů byly ve velkém měřítku nasazovány nové typy zbraní s nebyvalou ničivou silou (tanky, bojová le-

radla, chemické zbraně, ponorky, kulometry, granáty aj.). Dosud prostupné hranice se uzavřely do hradeb nepřátelských území a sdělovací prostředky zahájily štvavé kampaně. Vedle války reálné, plně fyzického strádání, to byla poprvé též válka psychologická, plná národních vášní a nenávisti.

Po r. 1918 se rozpadla předválečná struktura států a vznikly státy národní. Vzvedla se i vlna sociálního a nacionálního radikalismu a hnutí za odstranění kolonialismu (Čína, Indie, Indonésie, Irák, Egypt). Proběhly také neúspěšné pokusy o socialistickou revoluci bolševického typu (Německo – v Bavorsku, Maďarsko, Bulharsko).

Jako reakce na válečný zmar se v následujících letech šířil pacifismus. Byla založena Společnost národů (1919), světová mezinárodní organizace států se sídlem v Ženevě, a smírčí soud v Haagu. Instituce, které měly zajistit budoucí trvalý mír, spolupráci národů a mírové řešení mezinárodních konfliktů...

V důsledku úmrtí značného množství mužů začaly ženy nově vstupovat do oblastí správních a pracovních. Zákonitě tato skutečnost podpořila emancipační hnutí za ženská práva (např. volebního práva).

V oblasti náboženské pro mnoho vojáků a jejich rodin válka znamenala velký odklon od organizovaného náboženství. Velké státní církve na obou stranách fronty se totiž během války aktivně zapojovaly do štvavé válečné

propagandy. Svět už navždy ztratil schopnost bezstarostně vyhlížet budoucnost.

V r. 1918 se přeplněné hřbitovy rozsvítily po celé Evropě. Odhaduje se, že na frontách první světové války padlo 10–12 milionů lidí, 12 milionů zůstalo raněných a zmrzačených. Pandemie španělské chřipky pak bezprostředně po válce

zkosila dalších 20–100 milionů lidí. Počty mrtvých v zemích mimo Evropu nelze vůbec ověřit. Když v listopadových dnech postojíme v tichém zamyšlení u hrobů a pomníků, plameny svíček nám budou připomínat věčné sepětí světa živých a mrtvých. V těchto dnech - ať 2. 11. nebo 11. 11. - můžeme tak vzpomenout dobu, kdy na frontách první světové války zahynuli naši dědové a pradědové. Připomínat je třeba, neboť válečné jiskry jsou v podzemí stále...

● BILANCOVÁNÍ

Stáří je doba, kdy lidé bilancují. Říká to mimo jiné paní doktorka Svatošová, a ta o stáří a starých lidech ví opravdu hodně.

Lidé bilancují, neboli hodnotí jednak to, jaký byl jejich život, v čem to měli těžší než ostatní a jak se s tím vyrovnali, a vůbec, jak obstáli v tom, co je potkalo: ve vztazích, které měli, v zaměstnání, v manželství, jako rodiče. Ne že bychom nemysleli na nic jiného, ale v našem myšlení je to ve stáří hodně přítomné.

A tady si člověk jistě něco může trochu namlouvat. Spíš vzpomíná na to, kdy ho lidé chválili a trochu si přikrašluje i vztahy ke svým dětem. Ale ruku na srdce: Každý máme při tom bilancování dost toho, na co nemůžeme být hrdí.

Jsou lidé, kteří jsou zvyklí se vrátit občas nebo i každý večer k prožitému dni a za pěkné poděkovat, a to, co nebylo z jejich strany povedené, si připomenout, aby se toho snažili příště vyvarovat. A nejsou to jen lidé, které k tomu vede křesťanská odpovědnost. Ale ani při takové péči o svůj růst se z nikoho zcela dokonalý člověk nestane.

Při tom denním, ale i jaksi závěrečném bilancování, je důležitá jedna věc: totiž jistota, že ať to bylo jak bylo, život nebyl prázdný, nebyl bez ovoce. Nezbyly po nás romány nebo symfonie, dnes ani plné sýpky a dobře obdělaná pole, ale byli jsme a stále ještě jsme kamínkem podivuhodné, nádherné mozaiky, kterou tvoří lidé na tomto světě.

A je dobře, když to bilancování, to denní nebo částečné, nebo i to jaksi už závěrečné, neznamená, že nás minulost tíží, že to, co jsme pokazili, nebo to, jak nám druhí ublížili, nás tíží, jako bychom měli okovy.

V tom to mají křesťané snazší - vědí, že Pán Ježíš vzal jejich tíhu na sebe a říká jim: „Nemusíš to, čím tě minulost tíží, vláčet. Můžeš žít ve svobodě. Dívej se dopředu.“ A také: „Nejsi sám, patříš do rodiny mých sourozenců, Božích dětí. Nemusíš žít jen minulostí, jen vzpomínat. Za horizontem tvých dnů se otevírá život, kde tě už opravdu žádné věci tížit nebudou.“

Když vzpomínáme na paní Alenu M., jistě někteří řeknete své osobní vzpomínky. Já si uvědomuji, že se dívala spíš kupředu. Věřím, že to bylo díky její víře, neboť věděla, že minulost přikrývá Pán Ježíš, pokud mu ji odevzdáme i se svými chybami a zraněními. I v těžkých posledních letech nerezignovala na drobné radosti života a na naději do budoucnosti. Už také vyhlížela: už bych chtěla, aby si mne Pán Bůh vzal.

Když bilancujeme, říká paní doktorka Svatošová, dělejme to proto, abychom ještě dali do pořádku, co zůstalo nedořešené. Ale dívejme se při tom i kupředu. Máme pro to dobrý důvod.

Jan David

(Z knížky Slovíčko nakonec - vydala Diakonie Vsetín 2014)

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

poseť

2014 - XV. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Rumllová, Ivana Jenišťová, Jana Vrajová,
Dagmar Pojslová, Noemi Batlová, Petr Marek.

Email: pirniki1@gmail.com

Grafická úprava a zlom: Denisa Halašová

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 22. 10. 2014

Vyšlo: 2. 11. 2014

Uzávěrka příštího čísla: 20. 11. 2014

<http://www.olomouc.evangnet.cz>